

25

Fortellingene

om

ELLEN G. WHITE

25. Et mirakel på isen.

Henvisninger: Sister White, s.51-59, His Messenger, s.104-110.
Junior Guide, June 1963.

Tekst for dagen: 1.Tim. 6,10.

1.scene: Et nytt mirakel.

Bror og søster White hadde holdt møter med en ny gruppe sabbatsholdere i Illinois. Nå var møtene over, og de hadde planlagt å reise neste dag til Waukon, Iowa. Det var om vinteren, og alt var dekket av snø. Nå begynte det å regne og snøen smeltet fort.

"Det ser ut som vi må avlyse reisen," sa pastor White. Og hvorfor kunne de ikke avlyse reisen? Hvorfor skulle de være nødt til å reise 320 kilometer i åpen slede i slikt vær?

Grunnen til at de måtte reise, var at søster White hadde sett i et syn at den lille gruppen med adventister i Waukon trengte hjelp. Hun måtte reise og hjelpe dem så snart som mulig.

To predikanter som hadde hjulpet dem med møtene i Illinois hadde lovet å ta dem med slede neste morgen til Waukon, men nå regnet det. "Søster White, hva med denne reisen til Waukon?" spurte den ene av dem kvelden før, i det de skulle gå til sengs.

"Vi skal reise," svarte søster White.

"Ja," sa predikanten, pastor Hart, "hvis Herren gjør det under skal vi reise."

Flere ganger i løpet av natten stod søster White opp og stod i vinduet og ventet på at et mirakel skulle skje. Hun ba om at hvis Gud ønsket at de skulle reise, måtte han gi dem et tegn ved å forandre regnet til snø. Og Gud svarte på hennes bønn og ga henne tegnet. Ved dag gry ble det kaldere og begynte å snø. Dette var det underet de trengte. Det snødde hele dagen og sent på ettermiddagen var det kommet nok snø til at de kunne begynne den lange kalde reisen til Waukon. De reiste omtrent kl. 17. Det fortsatte å snø i det de reiste nordover, helt til veiene nesten var snødd igjen. De stoppet ved hjemmet til noen sabbatsholdere i Green Vale for å holde noen møter med adventistene der. Det fortsatte å snø så meget at veiene ble sperret så de ikke kunne fortsette. "Søster White," spurte den andre predikanten, pastor Everts, "hva med Waukon?" "Vi skal reise," sa hun.

Endelig startet de en gang til, men mange ganger måtte de stoppe og grave seg igjennom store snøfonner. Mens de kjørte videre, tenkte søster White på folket i Waukon.

Noen av adventistene fra Maine og andre steder hadde flyttet over Mississippi-elven til det nye landet Iowa. Noen av dem hadde skrevet tilbake til sine venner og sagt: "Dere kan få kjøpt god jord billig her. Vi tjener lett til livets opphold, og vi kan spre evangeliet til menneskene her." Så flere familier besluttet å flytte til Waukon, Iowa.

Jorden var så rik, at hvis de arbeidet hardt så kunne de tjene seg rike. De arbeidet hardt og tjente mange penger. Men etter en tid glemte noen av dem å holde sabbatens ytterkanter hellig, de var så opptatt av sitt arbeide. De begynte å finne feil og kritiserte hverandre og bror og søster White.

Pastor John N. Andrews som hadde vært en stor predikant og skribent, ble syk. Han bestemte seg for å reise til Waukon og bo hos sin far til han ble frisk igjen. Han sluttet å preke og begynte å arbeide i sin onkels forretning når han kom til Waukon.

Så ble John Loughborough motløs fordi hans kone ble motløs. Hun var bedrøvet fordi de ikke hadde nok penger. Han sluttet å preke og begynte å arbeide som snekker for å tjene mere penger. Hvor sanne er de ordene som står i 1.Tim.6,10: "For pengekjærhet

er en rot til alt ondt, av lyst dertil har somme faret vill fra troen og har gjennomstunget seg selv med mange piler."

Søster White var bestemt på å reise til Waukon og prøve å hjelpe disse likegyldige medlemmene. Torsdag kveld stanset de ved et hotell ikke langt fra den store elven Mississippi. Det var ingen bro som de kunne kjøre over. Men de hadde hørt om andre sleder og vogner som hadde kjørt over på isen.

Ved firetiden neste morgen våknet søster White ved at hun hørte regnet tromme på taket. De kledde seg fort og reiste med en gang. De måtte skynde seg å komme over elven før isen smeltet. De kjørte i den åpne sleden mens regnet øste ned over dem.

Da de nådde elven, spurte de om det var mulig å komme over, men ingen våget å oppmuntre dem til å prøve. Isen var bløt og blandet med snø og det var ca. 30cm vann oppå. De stoppet ved elvebredden. En av predikantene reiste seg opp i sleden og sa: "Vi er kommet til det Røde Hav, skal vi dra over?"

"Kjør videre, stol på Israels Gud," var søster Whites svar. "Kjør på," sa pastor White.

Langsamt og forsiktig gikk hestene ut på isen. Vannet nådde nesten opp til sledekanten, og vannet sprutet mens de sakte gled fremover. De ba alle sammen.

Og isen holdt.

Lang med elvebredden stod folk og så på. De ventet at sleden hvert øyeblikk skulle gå gjennom isen. Men ennå en gang gjorde Gud et under for sitt folk. Ja, den Gud som lot Israels barn gå tørrskodd gjennom det Røde Hav, lot Mississippi-elven fryse til foran sleden til disse misjonsarbeiderne.

Da de til sist nådde den andre siden og kjørte opp på elvebredden, flokket folk seg om dem og sa: "Dere må ha hatt Guds hånd med dere, ingen ting skulle fått oss til å kjøre over der."

Etter at de hadde krysset elven, hadde de ennå fire dager til å reise før de endelig nådde Waukon. De hadde hatt en lang og kald reise, og da de kom frem, fikk de en kjellig velkomst. Knappt noen var glad for å se dem, fordi folket i Waukon følte seg skamfulle og skyldbetyngt. De visste at disse menneskene var kommet for å hjelpe dem.

Da søster White møtte pastor Loughborough, spurte hun alvorlig: "Hva gjør du her, Elias?"

Pastor Loughborough var taus. Han hadde ingen ting å si. Han visste at han ikke skulle være der og arbeide som snekker. Han var en predikant.

2. scene: La Jesus komme inn i ditt hjerte.

Det ble kalt sammen til møte dagen etter. Da de sang de gamle adventistsangene, ble hjertene rørt. James White talte, og de begynte å merke en følelse av velvilje. De ble klar over at mange som før hadde vært ivrige til å undervise i sannheten før, nå til og med hadde glemt å dele sin tro med sine naboer her i Waukon.

Mange gråt høyt da de ble minnet om de vidunderlige opplevelsene de hadde hatt før, da de var i brann for Gud og spredte budskapet om Jesu snare komme og sannheten om sabbaten.

En mann reiste seg og bekjente at han noen ganger hadde hatt så mye å gjøre på gården at han hadde arbeidet på sabbaten. En annen sa at han hadde sluttet å gi så mye i kollekt fordi han ønsket mere penger for seg selv, han ville kjøpe mere jord. Andre ba om tilgivelse for uvennlige ting de hadde gjort og sagt.

Fru Loughborough reiste seg og sa: "Bror og søster White, jeg er glad fordi dere kom. Jeg har tatt feil, jeg har syndet, og jeg har fått min mann til å synde. Gud, tilgi meg. Nå vil jeg

25,3.

åpne min hjertedør, Herre Jesus, kom inn."

Da reiste pastor Loughborough seg og sa: "Jeg har lagt bort min hammer. Jeg har slått inn min siste spiker. Fra nå av skal min hånd bare holde Bibelen og aldri gi opp. Til det hjelpe meg Gud."

Da bror og søster White reiste hjem igjen, var bror Loughborough med dem. Han begynte å preke igjen, og sluttet ikke. Pastor John Andrews ble vår første misjonær til andre land. En ung mann som var til stede ved det møtet i Waukon, ble senere Generalkonferensens formann.

Hvilken velsignelse disse møtene hadde vært for den motløse gruppen i Waukon. De hadde lært den gode leksen som Matt.6,24 lærer oss: "Ingen kan tjene to herrer, for han vil enten hate den ene og elske den andre, eller holde seg til den ene og forakte den andre. I kan ikke tjene Gud og mammon." Mammon betyr rikdom eller penger.

Sabbatsholderne i Waukon felte tårer da sleden begynte å bevege seg på hjemveien. De vinket adjø til disse trofast misjonsarbeiderne som hadde trosset is og snø for å komme og varme de kalde hjertene til medlemmene i Waukon.